

jaa stille de, som skulle have den særlig lokale Nytte deraf, affurvat de samme Krav til den, som til de allerstørste og allerbedste Jærnbanestrækninger. De lade sig ikke afvise, og det er meget vanskeligt at staa imod dem. Saa snart der derimod er Tale om privat Drift, retter man sig efter Forholdene, som de ere paa Stedet; Befolkningen bliver interesseret i Driften. Derfor anser jeg den private Drift, naturligvis under passende Vilkaar, for heldigere for de lokale Jærnbaner; Statsdriften burde egentlig kun omfatte de virkelige Hovedjærnbaner. — Altsaa, jeg har ikke sagt, at man ikke kunde komme mig i Tale i hele dette Spørgsmaal, men der er stor Forskel paa at kræve en Udsigt over, hvilke Statsbaner man tænker sig anlagt i den nærmeste Fremtid, og saa det Spørgsmaal, hvilke Baner, baade Statsbaner og private Baner, man tænker sig at kunne gaa til Anlæget af.

Den ærede 5te Landstingsmand for 7de Kreds (Madjen-Nygdal) og ganske særlig den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (D. Hansen) har atter i Dag været inde paa Laaneparagraffen, som de ærede Medlemmer finde saa afsthyelig og ubetimelig. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds mente, at det var aldeles upassende af Ministeren at rejse dette Spørgsmaal paa dette lille Lovforslag, men det ærede Medlem maa vide, at Spørgsmaalet er ikke rejst paa dette Lovforslag, det er rejst paa Lovforslaget om Rytbaneanlægget i Fjor og godkendt af Landstinget i Fjor ved Afstemningen over det nævnte Lovforslag; det er kun i Konsekvens dermed, at det er optaget her. — Hvis det ærede Medlem kunde lade sig forjone derved, at han ogsaa blev bekendt med de eventuelle Udgifter til Kjøbenhavns Banegaard, saa skal jeg sige, at jeg ikke i Djeblicket kan fyldestgøre dette Ønske, men jeg haaber, at det ikke skal vare længe. Det er nemlig en meget vanskelig Sag, og derfor er det ikke saa underligt, at der rejses Tvivlsspørgsmaal under Behandlingen, det er ikke saa sært. Det varer noget, inden den kommer, men at den maa komme og kommer, er ganske sikkert. Det kan være, at man saa kan finde det betimeligt at gaa til at gøre Jærnbanelaan. Jeg er ganske vist af den Anskuelse, at det ikke i økonomisk Henseende er uden Betydning, om man dækker med Laan eller udreder Udgifterne uden Laan. Jeg veed meget godt, hele Statens Formuestatus her kommer i Betragtning, men uden Betydning er det ikke, om Udgifterne afholdes i Nutiden eller fordeles paa Fremtiden; det er ikke uden Betydning med Hensyn til Udgifternes Fordeling. Det ærede

Medlem er nu saa overordentlig forbavset over, at Laanebegøringen kommer frem ved denne Sejlighed, sluttende sig til det, der var kommet frem i Fjor. Det ærede Medlem mangler saa ganske Oversigt over den finansielle Stilling og mente, at den burde følge med denne Lov, men jeg kan ikke begribe, at det ærede Medlem kan have denne Mening. Da det ærede Medlem jo dog er nøje kendt med Rigsdagens Forhold, og tidligere har været Medlem af den, maa han jo vide, at det er paa Finansloven, at en saadan Oversigt foreligger og kan ventes yderligere udviklet. Det ærede Medlem begærer den her, men derom kan der ikke være Spørgsmaal. Paa Finansloven er jo Statens almindelige Status til Forhandling, og jeg antager, at en Forhandling herom ikke kan ske specielt paa en enkelt Lov, den maa kunne henvises til Forhandlingen om Finansloven her i Tingene. Altsaa, hvis det ærede Medlem ønsker en Udtalelse af Finansministeren i en eller anden Retning, vil han kunne kræve den paa Finansloven, der dog vel har Udsigt til i Nar at komme her op saa tidlig, at man er i Stand til at tage en almindelig Forhandling op om den. — Det ærede Medlem er saa forbavset over, at man rejser dette Laanspørgsmaal; han mener, at vi have Penge nok i Statskassen, og det andet ærede Medlem, som ogsaa varmt interesserer sig for dette Spørgsmaal, det ærede 5te Medlem for 7de Kreds, kan slet ikke forstaa, at man ikke her gør den finansielle Status op. Maa jeg gøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa een Ting, som i alt Fald for mig har Betydning; det er jo i øvrigt ikke mig, som skal angive, hvad der finansielt er nødvendigt. Det er dels den store Stigning, der er paa de civile Budgetter, ogsaa paa det, jeg har den Ære at forestaa, som et æret Medlem her har paavist, og saa denne noget forunderlige Stilling, der er fremkommen her i de senere Nar, som her maa komme i Betragtning. Et æret Medlem nævnedes, at i 1867, i Treferne og først i Halvfjerdsferne var Stillingen den, at det var Rigsdagen og ganske særlig Folketinget, som holdt igen og fordrede Økonomi i Statsstyrelsen. Nu ere vi komne til det, at det ganske særlig er Folketinget, som vil give Penge ud i Masser til alle mulige Ting. Der er jo endog Medlemmer, som vedkende sig den Anskuelse, at det gælder om snarest muligt at saa Statskassen tømt. Men selv om man ikke er Finansminister, men kun en anden Minister, kan man saa nogen Betænkelighed lige overfor en Bevægelse i den Retning, der er saa kendelig, og sige: Er det dog ikke bedst at tage under Overvejelse, om ikke ogsaa Frem-